

Bízd Rudolfra!

Lappföldön sűrű hóeséssel beköszöntött a karácsony, Mikulás és Mikulásné asszony buzgón sűrögtek – forogtak, míg Rudolf szánjára halmozták az ajándékoktól dagadozó zsákokat. Ez volt Mikulás és Mikulásné asszony legdolgosabb estéje minden évben. És most késésben voltak. Rudolf már a második alkalommal húzta teljesen egyedül a szánt, hiszen ő bizonyult a leggyorsabbnak.

- Gyorsan, gyorsan!- sürgette Mikulásné asszony Mikulást. - Ideje indulnod!

- Már csak ezt az egy zsákot - felelte Mikulás, aki nyögve, szuszogva botladozott a szán felé. A talaj azonban jeges volt. Mikulás megcsúszott, és nagy csattanással földet ért.

- Jaj, nekem! - kiáltotta. - Azt hiszem, kifordult a bokám!

Mikulásné asszony visszasegítette Mikulást a házba, és keresett egy csomag fagyasztott borsót a dagadt lábára.

- A hideg jót tesz majd neki - magyarázta.

Rudolf szomorúan csóválta a fejét. Nem úgy festett a dolog, mintha Mikulás bárhová is siethetne ma éjjel. A bokája akkorára dagadt, mint egy lufi. Nem tudott járni, arról pedig szó sem lehetett, hogy kéményekben mászkáljon fel és le.

- Most mitévők legyünk? - siránkozott Mikulásné asszony. - Holnap karácsony, és a gyerekeknek meg kell kapniuk az ajándékaikat!

- Neked kell elmenned helyettem - sóhajtotta Mikulás fájós bokáját tapogatva.

- De én nem tudom, hol laknak a gyerekek! - válaszolta Mikulásné asszony.

- Csak bízd Rudolfra! - nyugtatta meg Mikulás. - Ő tudni fogja, mit kell tenni.

Amikor Rudolf meghallotta a tervet, megint megcsóválta a fejét. Nem volt túl jó a memóriája, és most a többi rénszarvasra sem számíthatott. Nem volt benne biztos, hogy minden gyerek címére emlékszik. Ám Mikulásné asszony nem akart csalódást okozni a gyerekeknek, így hát búcsúzóul megcsókolta Mikulást, és bemászott a szánba.

Eleinte minden jól ment. Rudolf emlékezett rá, ki hol lakik, és megmutatta Mikulásné asszonynak a házakat, ahová be kellett menni. Végül azonban megérkeztek útjuk utolsó állomásához - Piripócs városába.

- Nos, Rudolf - szólt Mikulásné asszony - az első ajándék, amit el kell vinnünk, egy csillogó balett ruha Kovács Zsófinak. Tudod, melyik az ő házuk?

Rudolf tanácstalanul körülnézett. Már elfelejtette, melyik gyerek hol lakik Piripócson. Találgatnia kellett. Patájával egy piros ajtóra mutatott egy házsonon.

- Berek utca 23? - kérdezte Mikulásné asszony.

Rudolf bólintott, és remélte, hogy minden rendben lesz. Innentől fogva úgy tűnt, hogy minden simán megy. Rudolf segített Mikulás asszonynak kivinni egy óriási bolyhos játék nyuszit Takács Misinek a Berek utca 24-be, és egy csillogó piros biciklit Barna Esztinek a 25-be.

Legvégül pedig Mikulásné asszony beprézelte magát a Diófa köz 6. aprócska kéményébe, hogy letegyen egy pár ezüstkék futballcipőt Jakab Samunak. Még az ágy végében fekvő kiskutyát sem ébresztette fel közben.

Ezután Mikulásné asszony és Rudolf visszafordult Lappföld felé, és igen elégedettek voltak magukkal. Amikor hazaértek, Rudolf megkönnyebbülten tért vissza az istállóba

jól megérdemelt pihenésére, Mikulásné asszony pedig bement a házba Mikuláshoz. Mikulás bokája már sokkal jobban volt.

- Na, hogy ment? - kérdezte.

Rudolf minden gyerekre emlékezett, még az utolsó városban, Piripócsra is - mondta büszkén Mikulásné asszony. - Zsófi a Berek utca 23-ban megkapta a balett ruhát, amit kért, a 24-ben pedig Misi megkapta a nyusziját. A 25-ösbe kivittük a biciklit Esztinek, Samu focipaját pedig a Diófa köz 6-ba. Minden nagyszerűen ment.

Mikulás szeme egyre kerekrebbre nyílt, ahogy Mikulásné asszonyt hallgatta. Aztán felpattant, és felhúzta hosszú szárú, fekete csizmáját.

- Ébresztő, Rudolf! - kiáltotta. - Megint kimegyünk! Vissza kell mennünk Piripócsra! - magyarázta Mikulásné asszonynak.

- Kovács Zsófi nem a 23-asban lakik: az Jakab Samuék háza. Zsófi a Diófa köz 6 - ban él. Misi pedig nem a 24-esben lakik, az Barna Esztiék háza.

Mikulásné asszony megrémült.

- Azt akarod mondani, hogy mindenki a rossz ajándékot kapta? - dadogta.

- Pontosan - bólintott Mikulás. - Gyere, Rudolf! Még dolgunk van!

Amikor Mikulás és Rudolf visszaérkeztek Piripócsra, kakaskukorékolást hallottak - beköszöntött karácsony reggele! Mikulás olyan gyorsan suttyant ki és be a kéményeken, amilyen gyorsan csak tudott, hogy helyrehozza a dolgokat. A bokája addigra szerencsére teljesen meggyógyult. Gyorsan felkapta Misi ágya végéből a játék nyuszit, és átsietett vele Esztiék házához. Esztiéknél megragadta a csillogó, piros biciklit, és visszalopakodott vele Misiékhez. Azután beprézelte magát a Diófa köz 6. kéményébe, és meg is találta a focipaját, melyet Samunak szánt. Zsófi kiskutyája az ágy lábánál feküdt, de nem mozdult. Mikulás kikecmergett a kéményből, és tovább dolgozott, hogy helyrehozza a zűrzavart.

Már csak a balett ruhát kellett elvinni Zsófinak a Diófa köz 6.-ba. Mikulás még egyszer beszuszakolta magát a kéménybe, és az ajándékot Zsófi ágyára, az alvó kiskutya mellé tette.

„Nem mászom vissza még egyszer abban a szűk kéményben - gondolta. - Mindjárt kifutok az időből. Inkább a hátsó ajtón át megyek.”

Ám miközben kifelé lopakodott, Zsófi kutyája hangos ugatással kirontott a hátsó kertbe. Rudolfal akart játszani.

- Csú! - csitította Mikulás. - Az egész várost felébresztetted!

A kutyus azonban nem értette, és csak még hangosabban ugatott.

- Ezt most tényleg rám bízhatod! - mosolygott Rudolf, aki türelmesen álldogált odakint. Leeresztette a fejét, amíg az orra hozzá nem ért a zajos kiskutyáéhoz. Azután mondott neki valamit állatnyelven.

- Vau-Vau-vau! - felelte a kiskutya, majd farkcsóválva visszaügetett a házba.

- Ügyes vagy, Rudolf - dicsérte meg Mikulás. - Lehet, hogy néha egy kicsit feledékeny vagy, de végül megmentetted a gyerekek karácsonyát. Most gyere haza!

Rudolf egy utolsó, fáradt rugaszkodással felugrott a levegőbe. Mire pedig minden gyerek felébredt karácsony reggelén, Mikulásnak, Rudolfnak és a szánnak már hűlt helye volt. Hazaértek Lappföldre Mikulásné asszonyhoz, aki időközben mélyen elaludt!